

Správa Národného parku Nízke Tatry , konkrétne pracovisko v Liptovskom Hrádku, dňa 2.5. prijalo telefonické upozornenie, že v miestnom parku (pozn. lipová alej) našli pri jarných prácach mláďa vtáčika. Ing. Mikuláš Hančin nelenil, odložil neskutočné množstvo „papierovej“ roboty bokom a vypísal žiadanku, pípól sa v elektronickej dochádzke, vypísal cestovný príkaz a vytiahol auto z garáže do ktorého predtým naložil prepravku, uterák, rukavice. Po príchode na miesto, kde ho už čakali ľudia, ktorý nahlásili nález, pri jarnom hrabaní lístia, zistil tento obetavý pracovník, že sa jedná o mláďa sovy obyčajnej, bez zjavného poranenia, v dobrom stave operenia. Usúdil, že je len vystresované z náhlejšej zmeny doterajšieho života v dutine stromu. Stačil letný pohľad na okolité statné stromy, plné vhodných úkrytových možností, a bolo mu jasné, že tu bude potrebovať odbornú a najmä technickú podporu. Nakofko pracovisko správy NAPANT v Liptovskom Hrádku nedisponuje inšpekčnou kamerou, ktorá je nielen v takýchto prípadoch nevyhnutná, obrátil sa na pracovníka Tatranského národného parku v Liptovskom Mikuláši o pomoc. Po náležitej nevyhnutnej byrokratickej agende (žiadanka, cestovný príkaz, dochádzka) kolegyňa Mgr. Feriancová Erika prišla, aby sme viacerými skúsenými očami odhadli predpokladanú domovskú dutinu sovičky, ktorá zatiaľ tichúčko čakala v prepravke v kancelárii. Zhruba po 30 minútách sme vytipovali dve-tri dutiny, ktoré pripadali do úvahy. Nevyhnutné bolo použiť rebrík. Myšlienky sa nám ani nepozastavili pri témach ako napr. ochranné pomôcky – prilba, lezecká výstroj, kurz práce vo výškach, resp. nad voľnou výškou, pracovné oblečenie.... išlo o záchranu mláďaťa chráneného živočicha a bolo treba konať rýchlo. Praktickými skúsenosťami a profesionalitou sme vybrali správny strom, čo sme však ešte netušili. Kým som sa narýchlo zoznámil s obsluhovaním inšpekčnej kamery (v ruke som držal prvýkrát – poz. autora) po ceste od auta k rebríku, ostatní sa „rozliezli“ po okolí s ďalekohľadmi.... a oplatilo sa. Na neďalekej mohutnej borovici objavili usadený párik sovy obyčajnej. Potešilo nás to, lebo to nás utvrdilo, že konáme správne a naše šance na prinavrátenie, zachránenie zatúlancu sú vyššie. Ja som medzitým vyliezol po rebríku, ktorý nezasahoval skoro ani do polovice výšky k najnižšej dutine....No nič, omotal som si inšpekčnú kameru okolo krku, poistil ju zahryznutím a vyšvihol som sa do koruny bütľavého pagaštana.... Prvá dutina sa ukázala ako nevhodná.... ale tá vyššie cca o 3 m, tá vyzerá dobre, pomyslel som si. Keď som k nej vyliezol a všimol som si že moje súkromné oblečenie je celé od vtáčieho trusu, zaradoval som sa. Na 90% som správne, už len keby sa potvrdila dutina..... No aj keby nie, tak tu by sme tú sovičku vyložili, rodičia by si ju našli.....Moje oblečenie dávalo presvedčivý dôkaz o pomerne častom zdržiavaní sa na tomto strome. Po opatrnom zastabilizovaní sa v rázsoche konárov som zasunul inšpekčnú kameru do dutiny stromu. V tej chvíli mi preblyso hlavou, na akom konári to ja stojím, že je to v podstate iba kôra, ukážková dutina.... No nič, keď som už tu, musím nazrieť. A nazrel som. A uvidel som. Srdce sa mi rozbúšilo ako pred infarktom, alebo po ňom? Nevieť ešte som nemal infarkt....Opäť som si omotal kameru okolo krku zahryzol sa do nej a opatrne som zliezol dole. Pri päte rebríku sme sa potešili, a zbehol som do kancelárie po sovičku. Opätovne som sa vyškriabal k dutine, a pomocou kancelárskej šnúrky na balíky, som vytiahol sovičku k dutine. Opatrne som ju vložil do dutiny a jej pohľad, ktorým akoby mi chcela poďakovať ma utvrdil, že celá tá námaha stála za to... Až pri zaslúženej kávičke pri PC som si začal uvedomovať čo všetko sa mohlo stať a čo by sa stalo keby.... ale to je už na inú tému, pre iných na zamyslenie... (napr. odbory, legislatíva a pod.....) Do aleje sme sa vrátili na druhý deň a potom ešte, pre prípad, že by to bolo treba akciu zopakovať ešte raz. Nebolo treba. Našťastie.